

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 36483

гр. София, 05.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
закрито заседание на 05.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

като разглежда дело номер **5050** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК)
във вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба от 18.08.2025г. от адв. С. Р. М., пълномощник на жалбоподателите,
за изменение на постановеното по делото решение № 26093 от 31.07.2025 г. в частта за
разноските, като се завиши размерът на присъденото му адвокатско възнаграждение и същото се
определи в размер, преценен от съда като справедлив.

С молбата се поддържа, че присъденото на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за
адвокатурата (ЗА) адвокатско възнаграждение следва да бъде завишено, тъй като определената
сума не е достатъчна да възмезди положения труд. Излагат се подробно аргументи в тази връзка,
като се поддържа, че справедливият и обоснован размер на адвокатското възнаграждение се
определя от защитавания интерес, от една страна, а от друга – от фактическата и правна сложност
на делото и извършената от адвоката работа.

Постъпил е в законоустановения срок по чл. 248, ал. 2 ГПК отговор от ответника, чрез
процесуалния представител юрк. М., с който се взема становище за неоснователност на молбата
за изменение на решението в частта за разноските и се прави искане за оставянето ѝ без
уважение.

Съдът, като прецени молбата и наведените от страните доводи, както и постановеното по делото
решение, приема следното:

Съгласно § 40 ПРЗ на ЗИД на АПК /ДВ бр. 63/2025 г., в сила от 05.08.2025г./ неприключилите
производства пред административния орган и пред съда до влизането в сила на този закон се
довършват по досегашния ред. Тъй като се касае за неприключило съдебно производство, то не
намира приложение разпоредбата на чл. 176а АПК /нов – ДВ бр. 63/2025 г., в сила от 05.08.2025
г./. Поради това молбата за изменение на решението в частта по разноските е по реда на чл. 248
ГПК, субсидиарно приложим съгласно чл. 144 АПК, по която компетентен да се произнесе е
настоящият съдебен състав.

Молбата, с която е направено искане за изменение на постановеното по делото решение в частта

за разносните и по-конкретно в частта за присъденото адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 на адв. М., е депозирана в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл. 144 АПК, и от активно легитимирано лице, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, молбата е и основателна, като съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА предвижда, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

С постановеното по делото решение, чието изменение в частта за разносните се претендира, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 ЗА е осъден ответникът да заплати на адв. С. Р. М. адвокатско възнаграждение, което съдът е определил по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в размер на сумата от 1000 лв. Настоящият съдебен състав поддържа и към момента становището, че възнаграждението в случая следва да се определи по реда на чл. 8, ал. 3, а не по чл. 8, ал. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. Същевременно при съобразяване на задължителното разрешение, дадено с решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024г. по дело № С-438/22, следва да се приеме, че при определяне на справедливия размер на адвокатското възнаграждение съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/09.07.2004 г. на ВАС и тези размери могат да служат единствено за ориентир при определяне на отговорността за разноски, а следва да съобрази фактическа и правна сложност на спора, специфика на производството, обем и сложност на извършените процесуални действия.

В случая, при формално съобразяване на действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът приема, че не е отчел в достатъчна степен спецификата на производството и особеностите на случая, както и обема на събраните по преписката доказателства, броя на проведените съдебни заседания, множеството осъществени процесуални действия и извършената от процесуалния представител на жалбоподателя работа – положените труд и време за проучване на делото и анализиране на приложимата нормативна уредба и съдебна практика, процесуалната активност, вкл. подаването на подробна и компетентно изготвена жалба, съдържаща множество доказателствени искания, своевременно депозиране на аргументирани молби и становища в хода на производството, както и представяне на писмени бележки, в които са съобразени и данните от присъединените за послужване административни дела. По тези съображения съдът намира, че размерът на дължимото на основание чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатско възнаграждение следва да се завиши до 2500 лв., която сума приема, че се явява справедлив размер на възнаграждението.

Предвид изложеното налице са основания за изменение на решението в частта за разносните, като на адв. М. се присъди и адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. чл. 144 АПК, Административен съд София-град, II отд., 72 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ решение № 26093 от 31.07.2025 г., постановено по адм.д. № 5050/2024г. по описа на АССГ, 72 с-в, в частта за разносните, като

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса да заплати на адв. С. Р. М. на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 ЗА още и сумата от 1500 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по

делото.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: